

Præstegaarden, var de klare over, at Mads Vestrups Time var slaaet.

Mads Vestrup sad ved Middagsbordet sammen med sin Familie og sine Husfolk, da Provsten kørte ind. Ved Synet af Vognen kom han til at ryste, rejste sig graableg fra sin Plads og sagde, at han ikke befandt sig vel. Hvorpaa han gik ud gennem Køkkenet.

Stine maatte tage mod Provsten, der imidlertid straks erklærede, at det var hans Ønske at tale med hendes Mand i Enrum.

Men Mads Vestrup var pludselig som opslugt af Jorden. Forgæves blev der raabt paa ham i Øst og Vest; man søgte ham i Stalden og i Laden; men han var ikke til at finde. Først efter at Provsten med stigende Utaalmodighed havde ventet i over en halv Time, kom han frem ovre fra Loen, hvor han havde holdt sig skjult i Høet oppe paa Stænget. Han saae da ganske forvildet ud.

Overfor Provsten tilstod han straks alt. Han greb heller ikke til Bortforklaringer men fortalte redeligt, at han havde levet i Synd og ikke haft Kraft til at rejse sig af sit Fald, før hans Medskyldiges Forvorpenhed var gaaet op for ham. I sin forstyrrede Angst for at miste Udkommet og staa paa Landevejen med sin syge Kone og sine Børn rejste han den næste Dag til Aarhus og gjorde i dybeste Ydmyghed Knæfald for Bispen. Det var hans Haab, at han ved en saadan aabenhjertig Tilstaaelse skulde kunne formilde sine Dommere og maaske afværge Embedsfortabelsen. Men den gamle Mand turde ikke give ham noget Haab.

I et Bladinterview udtalte Provst Broberg ganske aabenlyst sin Tilfredshed med, at Kirken blev befriet for en Lærer, der foruden at have saa alvorlige moralske Brøst ogsaa i intellektuel Henseende var under Lavmaalet.

Allerede før Opdagelsen skete, havde Mads Vestrup en Dag af sig selv skriftet for sin Kone. Stine var bleven ganske ustyrlig af Raseri og havde truet med at ville anklage ham for Menigheden, ja hun var i Virkeligheden den, som fra først af ved sin Adfærd havde givet Mistanken til Manden Næring. Men nu, da